

stet.« Derfor deltog de, der arbejdede aktivt for et forslag, slet ikke i debatten og ej heller i afstemningen.

Derfor er det ret væsentligt for at få flest muligt til at deltage i debatten både for og imod et mæglingforslag, at der er så lav en grænse som muligt, og jeg så helst, at der ingen grænse var, for derved ville det sikres, at man også kunne engagere sig for noget og ikke blot imod noget.

Så skal man have demokratiet til at være aktivt også på arbejdsmarkedet, skal man gå den modsatte vej og fjerne de restriktioner, der er i dag. Så vil det altid være dem, der engagerer sig, der er med til at afgøre det. Og når der kommer til at stå noget på spil – og det vil der jo gøre, hvis man i virkeligheden ønsker at få mæglingforslaget igennem – og man undlader at stemme, ja, så kan man risikere at blive kastet ud i en konflikt.

Det vil med hundrede procents sikkerhed betyde, at flest muligt, også de, som ønsker at fremme et mæglingforslag, møder op og stemmer, og derved vil man få et meget mere engageret arbejdsmarked både på lønmodtagerside og selvfølgelig også på arbejdsgiverside.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg går stærkt ind for et aktivt demokrati. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor det i fagbevægelsen først skal blive aktivt, når man har samfundet som gidsel. Jeg må indrømme, at jeg savner forståelse for, hvorfor man ikke kan udøve det aktive demokrati i sin forening, i sin organisation.

Og så tyder det jo ikke på, at den her ændring af stemmereglene gav det helt store engagement, når stadig væk kun 47 pct. ved sidste konflikt mødte op og stemte. Da havde nejsigerne jo fået muligheden for at få indflydelse. Alligevel kom der altså kun 26 pct. af de stemmeberettigede og stemte nej. Og man må formode, at de faktisk kom alle sammen; det var der jo ligesom lagt op til.

Det synes jeg giver os en helt anden erfaring end den, vi har haft tidligere. Så jeg må altså igen stille spørgsmålet: Hvorfor skal man ikke i fagbevægelsen udøve det demokrati på et tidligere tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu kan man sige, at 47 pct., der deltager i en afstemning, ikke er meget, men det er faktisk væ-

sentligt mere, end det har været tidligere, hvor man har haft en højere tærskel for at kunne nedstemme et forslag. Så det har haft en positiv effekt på stemmedeltagelsen, at man har nedsat grænsen.

Jeg er helt med på, at demokratiet burde være med langt tidligere i forhandlingssituationen, og det er det også. Men jeg synes, det er en lidt underlig argumentation at sige: Vi er nødt til at gøre det nærmest umuligt at stemme et mæglingforslag ned for at sikre demokratiet.

Altså hvis vi nu forestiller os, at man ikke i realiteternes verden kan stemme et mæglingforslag ned, så fjernes jo en demokratisk mulighed for lønmodtagerne for at få indflydelse på deres egne løn- og ansættelsesvilkår, og det synes jeg da ikke er spor demokratisk.

Så derfor har jeg ikke hørt andre argumenter, der er bedre for det aktive demokrati, men jeg lytter selvfølgelig gerne og lader mig overbevise.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal formulere mig i spørgsmålsform, så derfor må jeg spørge, om hr. Ole Sohn ikke kan forstå – nu kan han forstå temmelig meget, så det får jeg sikkert et positivt svar på – at når man skal have den høje nejstemmeprocent på 35, som vi foreslår her, og som jo ikke er noget uhistorisk, ikke noget oprøvet – og det må jo heller ikke have været særlig udemokratisk, for det er noget, man trods alt har levet med i en lang, lang årrække – så er det jo, fordi så har man muligheden for at stemme nej, hvis det virkelig er noget horribelt, der er til afstemning.

Hvis det er sådan noget »comme ci comme ça«, som de, man i øvrigt har valgt til det fra de to organisationers side, har forhandlet sig til over en lang, lang, lang periode og til sidst fået mæglingsskviden/-manden til at være med til at udforme mæglingforslaget på, så må vi nok tro, at det ikke er sådan noget, der er helt socialt, sådan fuldstændig umenneskeligt og heller ikke fuldstændig utåleligt for den anden side, for arbejdsgiveren. Derfor er det, jeg synes, vi kan kræve en stor nejprocent.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er naturligvis glad for, at hr. Ole M. Nielsen mener, at jeg er i stand til at forstå meget, men jeg kan ikke helt forstå argumentationen. Hvorfor er det kun den part, som kunne finde på at